

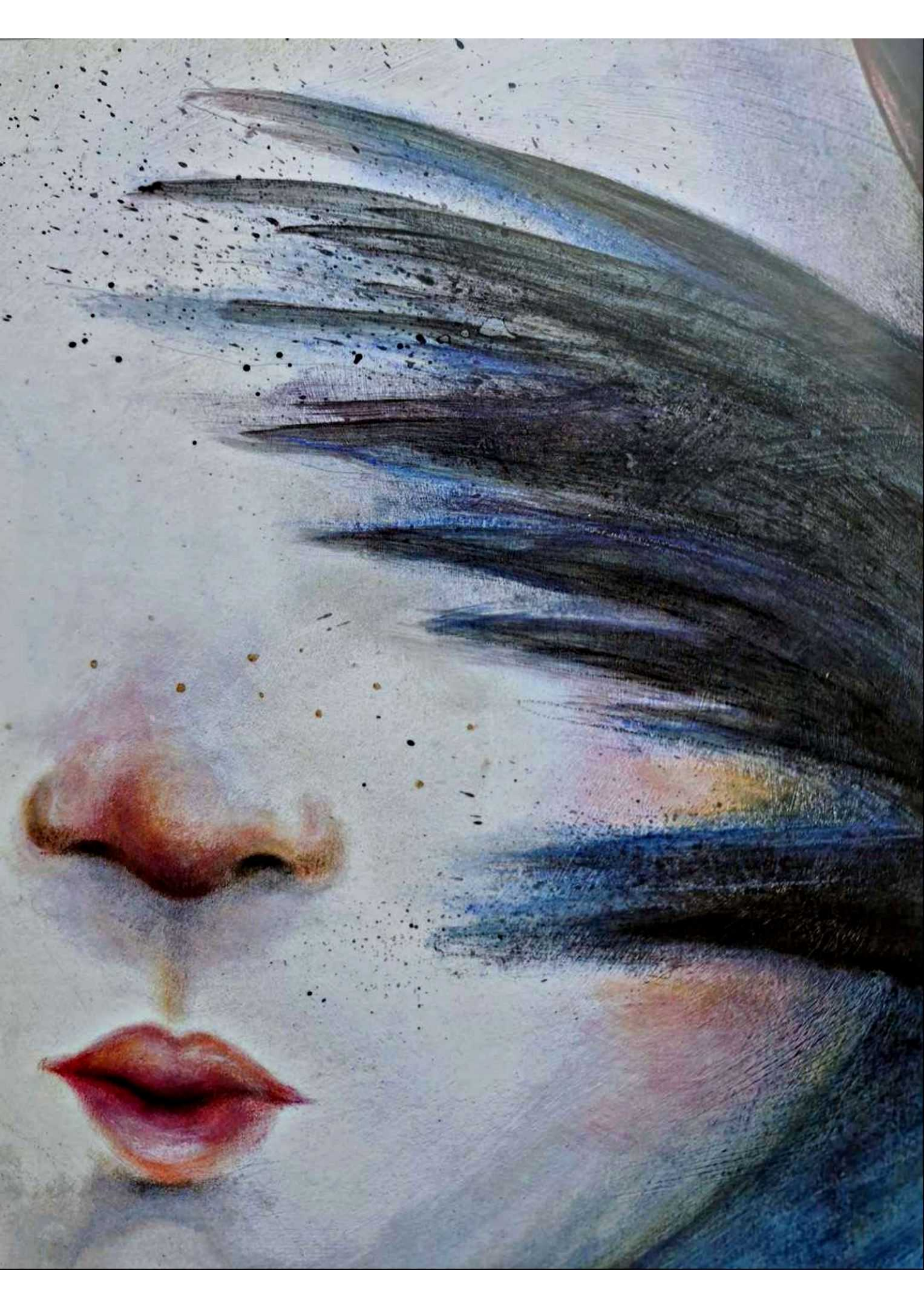

ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΑ

ΑΡΟΜΑΤΑ

Ariel Andrés Almada &
Sonya Wimmer

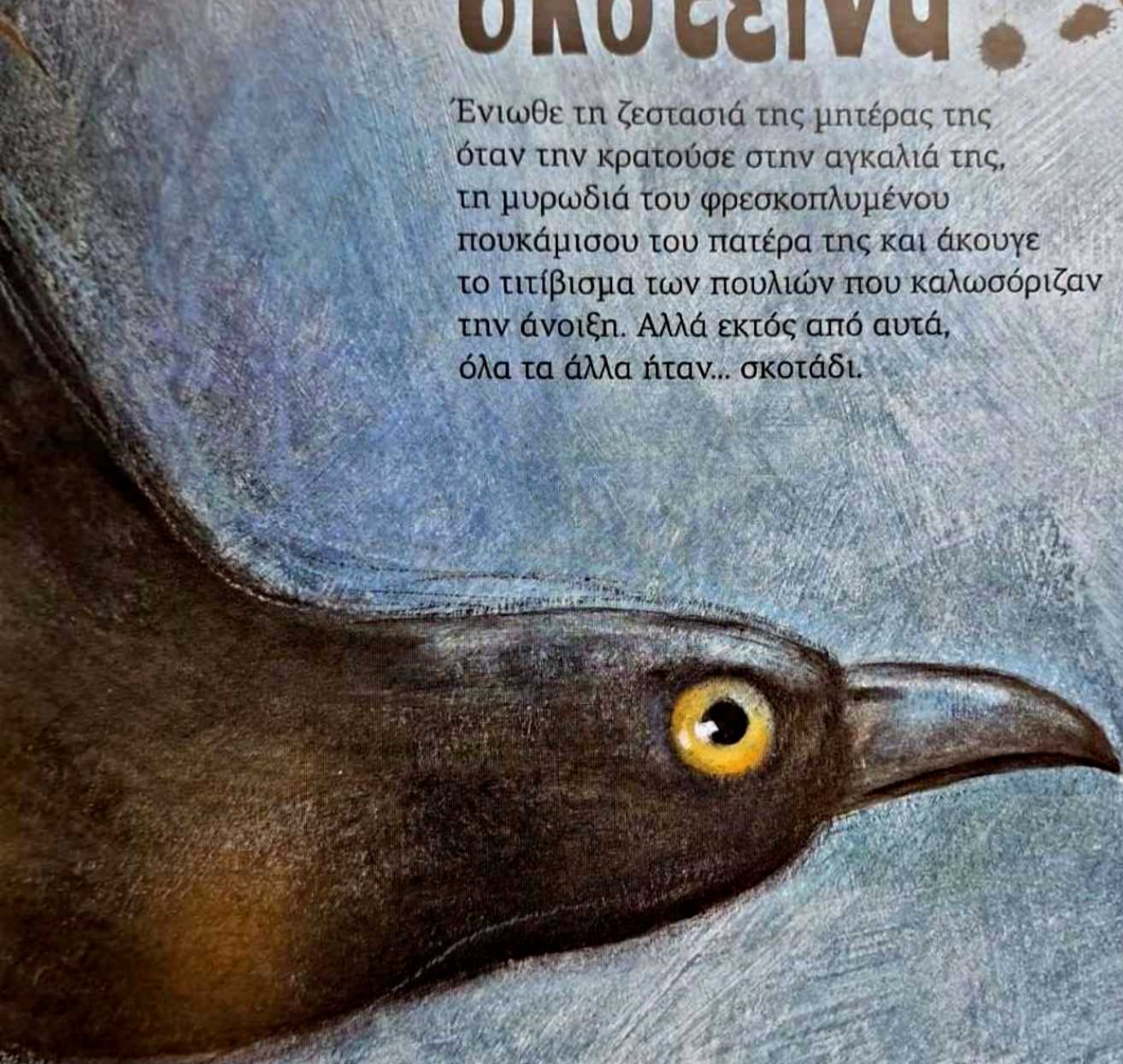
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ
ΟΙΚΟΣ

Όταν γεννήθηκε η Άννη ήταν όλα

ΣΚΟΤΕΙΝά

Ένιωθε τη ζεστασιά της μητέρας της
όταν την κρατούσε στην αγκαλιά της,
τη μυρωδιά του φρεσκοπλυμένου
πουκάμισου του πατέρα της και άκουγε
το τιτίβισμα των πουλιών που καλωσόριζαν
την άνοιξη. Αλλά εκτός από αυτά,
όλα τα άλλα ήταν... σκοτάδι.

Όσο μεγάλωνε, η Άννη καταλάβαινε πως ήταν διαφορετική.
Άκουγε τους φίλους της να μιλάνε για χρώματα
και σχήματα, αλλά όλα αυτά την μπερδεύαν.
Μια μέρα η μητέρα της της είπε:

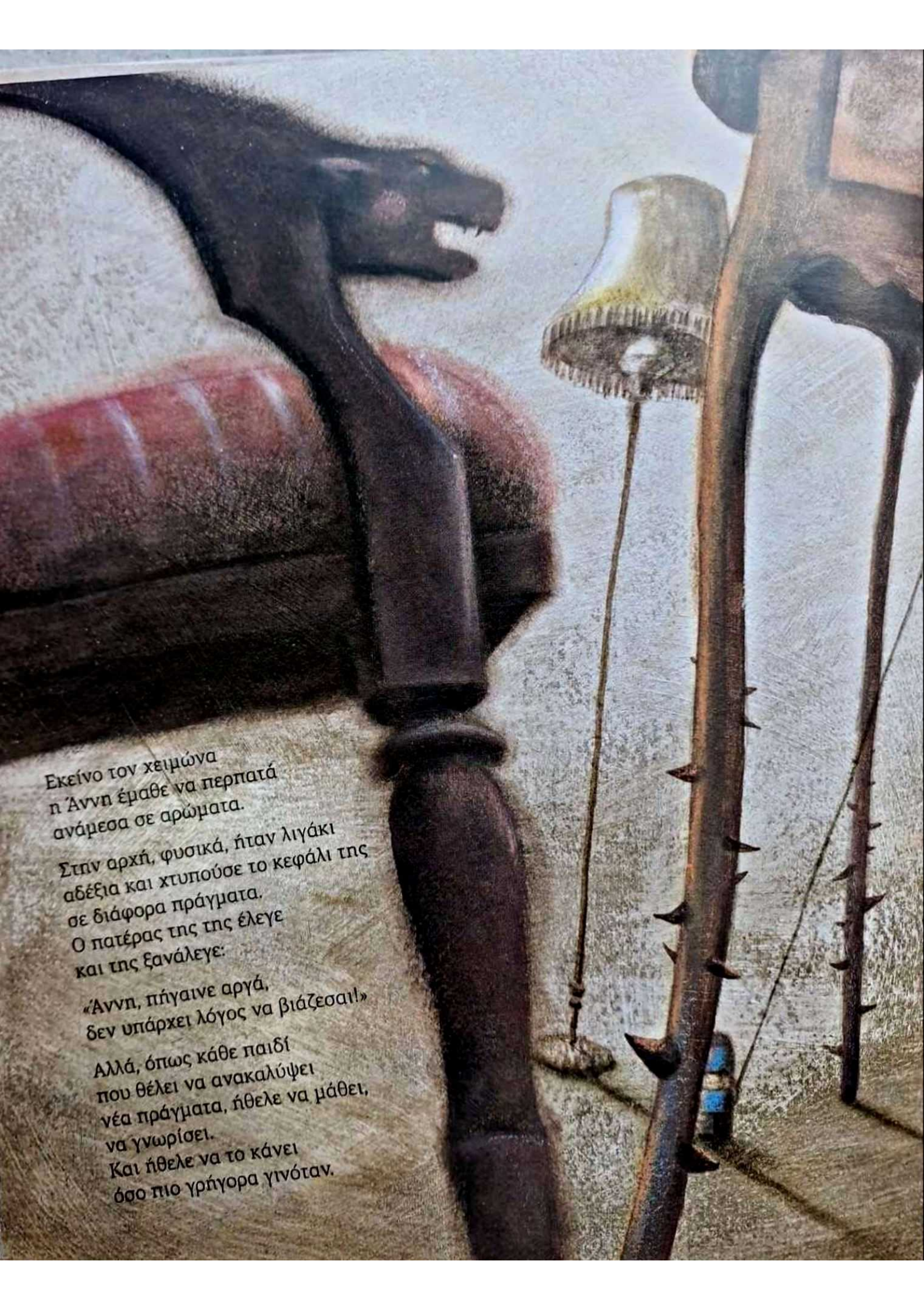
«Το
μπαλε
το αισθάνεται κανείς έτσι»
και της έβαλε
στο χέρι ένα παγάκι.

«Και έτσι
νιώθεις το
ΚΟΚΚΙΝΟ»

είπε και πλησίασε τα χέρια της μικρής
πολύ προσεκτικά προς το αναμμένο τζάκι.
Η Άννη χαμογέλασε στρέφοντας το κεφάλι της
προς τη φωνή της μητέρας της.

Εκείνο τον χειμώνα
η Άννη έραβε να περπατά
ανάμεσα σε αρώματα.

Στην αρχή, φυσικά, ήταν λιγάκι
αδέξια και χτυπούσε το κεφάλι της
σε διάφορα πράγματα.
Ο πατέρας της της έλεγε
και της ξανάλεγε:

«Άννη, πήγαινε αργά,
δεν υπάρχει λόγος να βιάζεσαι!»

Αλλά, όπως κάθε παιδί
που θέλει να ανακαλύψει
νέα πράγματα, ήθελε να μάθει,
να γνωρίσει.

Και ήθελε να το κάνει
όσο πιο γρήγορα γινόταν.

Κάποια μέρα η Άννη σταμάτησε να σκοντάφτει πάνω στα παλιά έπιπλα του σπιτιού της. Ήξερε πως τα είχαν γυαλίσει γιατί υπήρχε μια ιδιαίτερη μυρωδιά. Όταν πλησίαζε κάποιο από αυτά, η μυρωδιά γινόταν πιο έντονη, ενώ όσο εκείνη απομακρυνόταν γινόταν πιο ανεπαίσθητη. Ένα βήμα από δω, ένα βήμα από κει και άφηνε το τραπέζι πίσω της. Ένα βήμα προς τα αριστερά, τρία βήματα δεξιά και μπορούσε να διασχίσει χορεύοντας όλη την απόσταση από την κουζίνα μέχρι το δωμάτιό της χωρίς καμιά βοήθεια.

Μετά έμαθε να περπατά δίπλα στα βάζα που ήταν γεμάτα με φρεσκοκομμένα τριαντάφυλλα για να φτάσει στην κουζίνα, με οδηγό τη μυρωδιά των φρεσκοψημένων μπισκότων που είχε φτιάξει η γιαγιά της, χωρίς να πατήσει ούτε μια φορά την ουρά της γάτας της, της Πάρις, που για κάποιο περίεργο λόγο μύριζε πάντα κανέλα.

Ξαφνικά, μια μέρα, χωρίς να ξέρει πώς έγινε αυτό, η Άννη διαπίστωσε πως, παρόλο που ήταν διαφορετική, μπορούσε να κάνει πολύ ξεχωριστά πράγματα.

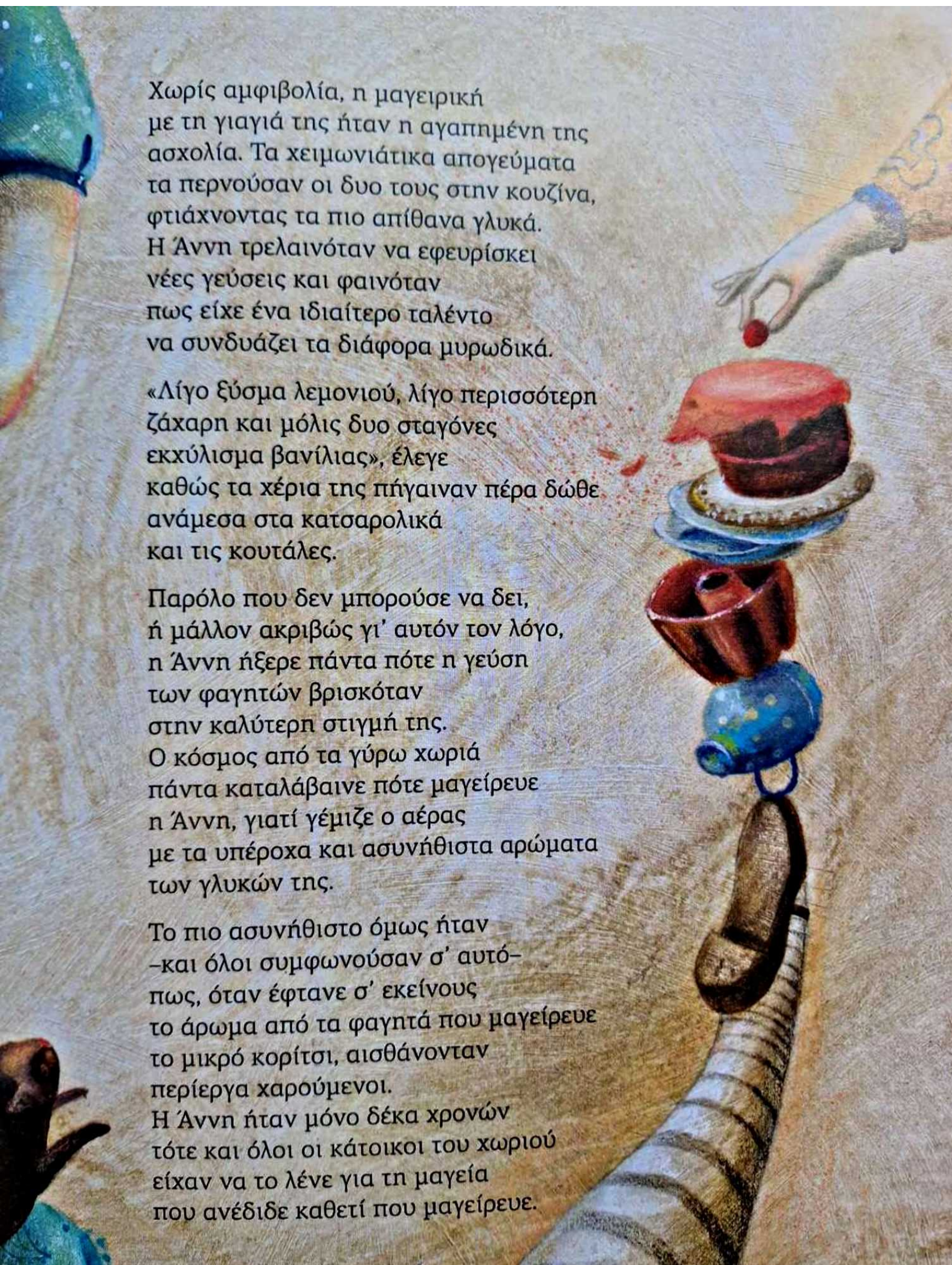
Χωρίς αμφιβολία, η μαγειρική με τη γιαγιά της ήταν η αγαπημένη της ασχολία. Τα χειμωνιάτικα απογεύματα τα περνούσαν οι δυο τους στην κουζίνα, φτιάχνοντας τα πιο απίθανα γλυκά. Η Άννη τρελαινόταν να εφευρίσκει νέες γεύσεις και φαινόταν πως είχε ένα ιδιαίτερο ταλέντο να συνδυάζει τα διάφορα μυρωδικά.

«Λίγο ξύσμα λεμονιού, λίγο περισσότερη ζάχαρη και μόλις δυο σταγόνες εκχύλισμα βανίλιας», έλεγε καθώς τα χέρια της πήγαιναν πέρα δώθε ανάμεσα στα κατσαρολικά και τις κουτάλες.

Παρόλο που δεν μπορούσε να δει, ή μάλλον ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο, η Άννη ήξερε πάντα πότε η γεύση των φαγητών βρισκόταν στην καλύτερη στιγμή της. Ο κόσμος από τα γύρω χωριά πάντα καταλάβαινε πότε μαγείρευε η Άννη, γιατί γέμιζε ο αέρας με τα υπέροχα και ασυνήθιστα αρώματα των γλυκών της.

Το πιο ασυνήθιστο όμως ήταν –και όλοι συμφωνούσαν σ' αυτό– πως, όταν έφτανε σ' εκείνους το άρωμα από τα φαγητά που μαγείρευε το μικρό κορίτσι, αισθάνονταν περίεργα χαρούμενοι.

Η Άννη ήταν μόνο δέκα χρονών τότε και όλοι οι κάτοικοι του χωριού είχαν να το λένε για τη μαγεία που ανέδιδε καθετί που μαγείρευε.

Οι εποχές περνούσαν και η Άννη συνέχιζε να πειραματίζεται με τις γεύσεις και τα αρώματα που της έφερνε ο πατέρας της από τα πιο μακρινά μέρη. Στα δέκατα έβδομα γενέθλιά της, η Άννη έκανε έκπληξη στην οικογένειά της με ένα ιδιαίτερο δείπνο. Λίγες μέρες νωρίτερα είχε ζητήσει από τον καθένα να της πει ποια ήταν η πιο ευτυχισμένη στιγμή της ζωής του. Η μητέρα της της είχε πει πως ήταν όταν την έφερε στον κόσμο. Ο πατέρας της είπε πως ήταν η στιγμή που πρωτοεπισκέφθηκε το χωριό που έμεναν και η γιαγιά της ότι ήταν όταν της είχε κάνει πρόταση γάμου ο παππούς της, ένα βράδυ που έβρεχε ασταμάτητα.

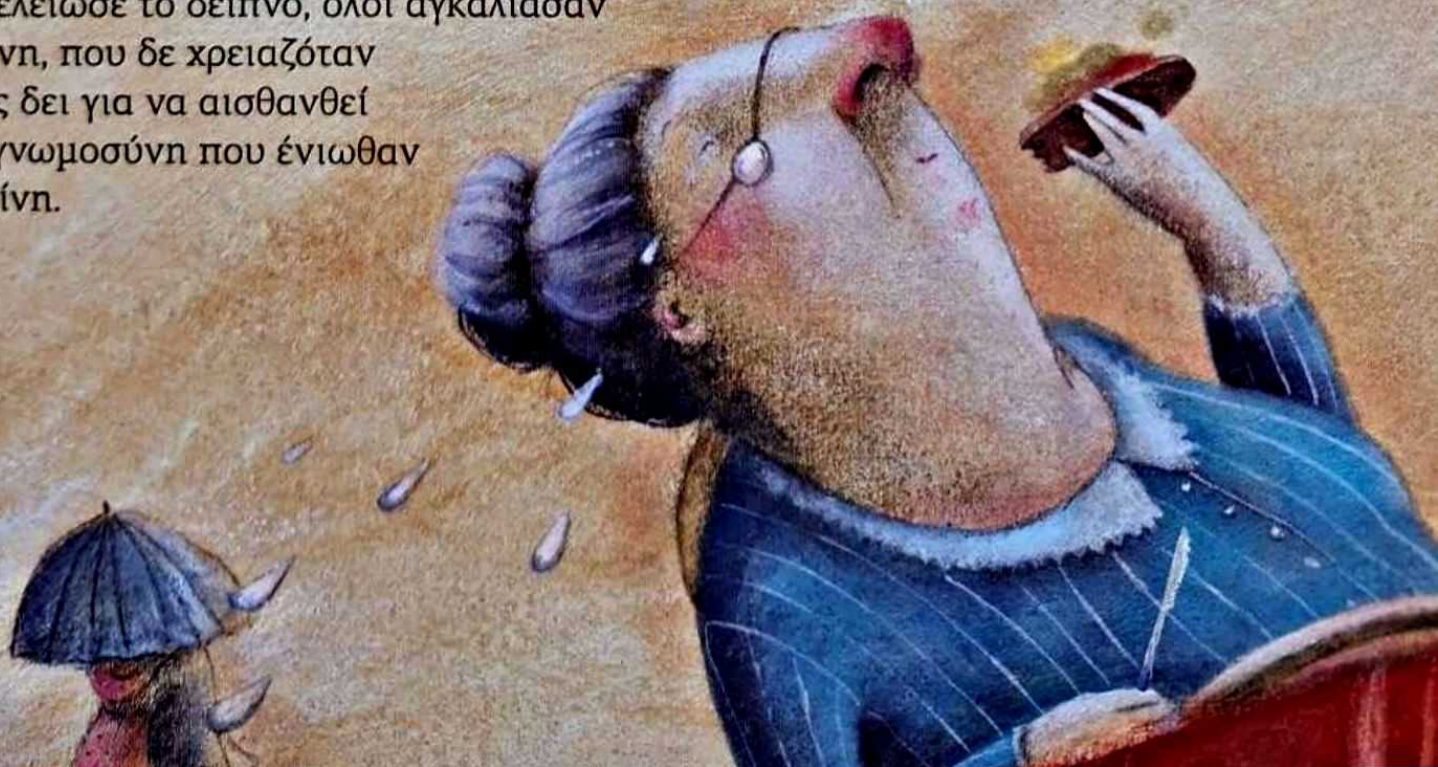
Στο δείπνο, η Άννη είχε ετοιμάσει διαφορετικό φαγητό για τον καθένα. Αμέσως μετά τους έδωσε τα μάτια και τους ψιθύρισε να ξεκινήσουν να τρώνε. Στην αρχή δεν κατάλαβαν κάτι διαφορετικό, εκτός από το γεγονός ότι το φαγητό μύριζε υπέροχα.

Η γιαγιά ήταν η πρώτη που το αντιλήφθηκε. Δεν μπορούσε να εξηγήσει ακριβώς πώς ή γιατί, αλλά ένιωσε ξαφνικά να μεταφέρεται ακριβώς στο ίδιο σημείο, την ίδια εκείνη βροχερή νύχτα και ακριβώς σε εκείνη τη χρονική στιγμή που είπε το «ναι» στον άντρα που θα γινόταν σύζυγός της.

Κι όπως προσπαθούσε με χέρια που έτρεμαν να βάλει άλλη μια μπουκιά στο στόμα της, συνειδητοποίησε πως δεν ήταν η μόνη που έκλαιγε από συγκίνηση.

Η μητέρα και ο πατέρας της Άννης, χαμένος ο καθένας στις δικές του αναμνήσεις, γεύονταν την κάθε μπουκιά με δάκρυα να τρέχουν στα μάγουλά τους.

Όταν τελείωσε το δείπνο, όλοι αγκάλιασαν την Άννη, που δε χρειαζόταν να τους δει για να αισθανθεί την ευγνωμοσύνη που ένιωθαν για εκείνη.

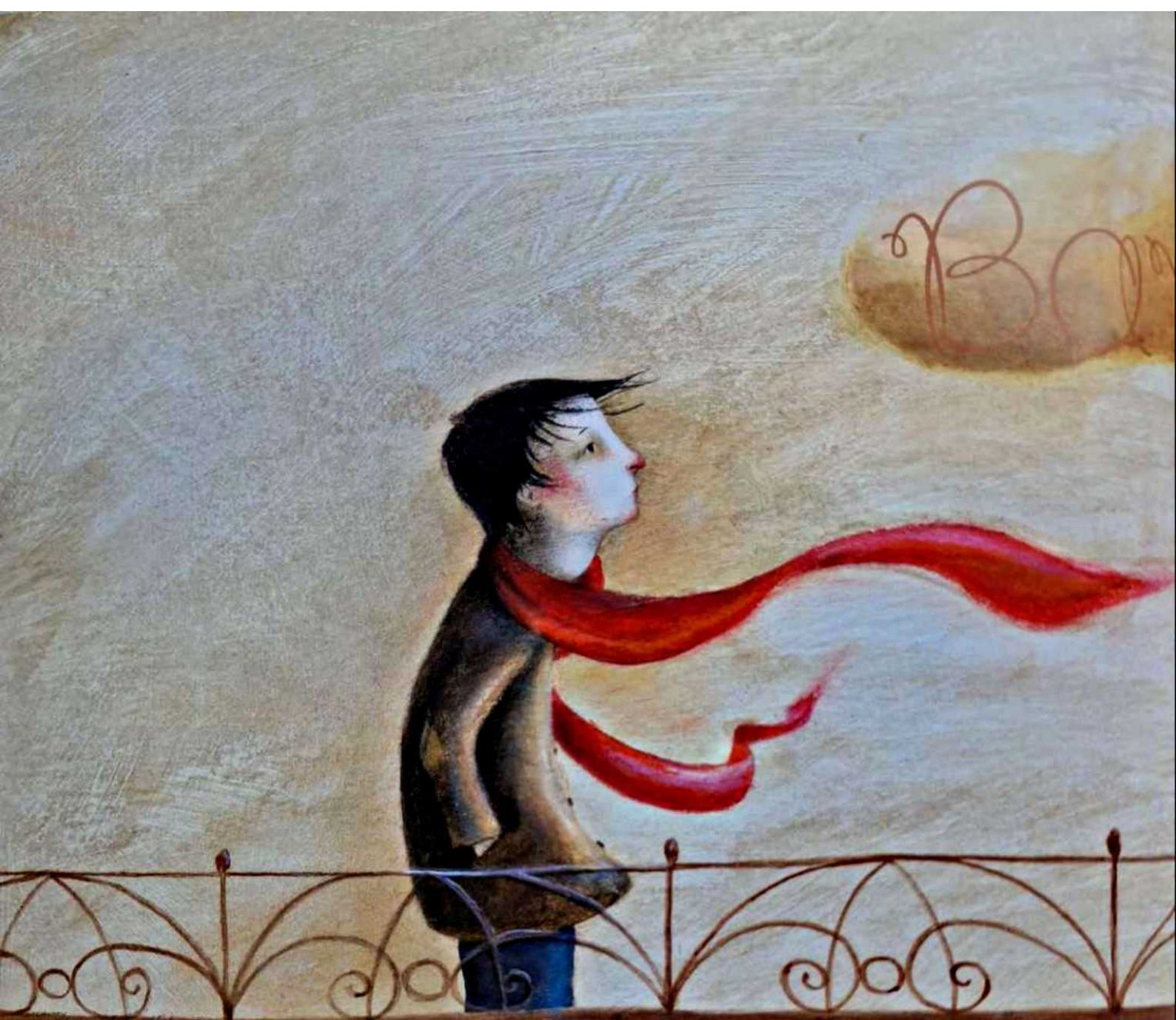

Τα νέα διαδόθηκαν ταχύτατα σε όλο το χωριό.
Η Άννη είχε το μοναδικό χάρισμα να ξυπνά
τα πιο περίεργα συναισθήματα με την ικανότητά της
να ανακατεύει τα μυρωδικά για το φαγητό.
Μια μέρα, η κυρία Μίτελ της ζήτησε να φτιάξει
μπισκότα για τον σύζυγό της, που είχε πέσει
άρρωστος στο κρεβάτι εδώ και μέρες
και δεν είχε δύναμη να σηκωθεί.

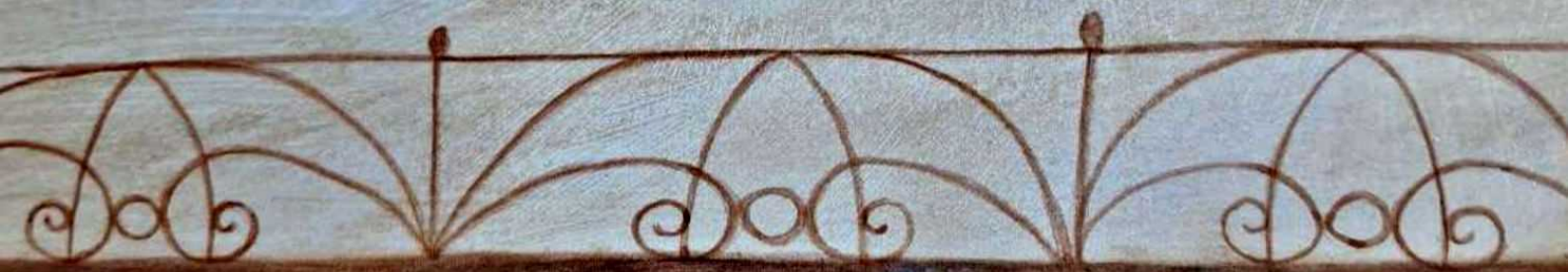
Ο κύριος Τζόνας
της ζήτησε να φτιάξει ένα γλυκό
για τον γιο του, που ένιωθε απαίσια
γιατί απέτυχε στις εξετάσεις του σχολείου.
Μέχρι κι ο δήμαρχος μιας κοντινής πόλης έγραψε
στην Άννη ζητώντας της να του στείλει κάτι
που θα μπορούσε να δώσει χαρά
στη μητέρα του, η οποία ένιωθε φοβερά δυστυχισμένη.
Η Άννη αισθανόταν πολύ όμορφα που μπορούσε
να προσφέρει τη βοήθειά της στους άλλους,
κάνοντας αυτό που της άρεσε περισσότερο απ' όλα:
να μαγειρεύει.
Παρόλο που ποτέ δε δέχτηκε να πάρει χρήματα,
όλοι φρόντιζαν να μην της λείπει τίποτα.
Ο ξυλουργός του χωριού της έφτιαξε ξύλινες κουτάλες,
που η Άννη λάτρευε για την απαλή τους αίσθηση,
κι όλοι οι άλλοι πάντα της έκαναν ξεχωριστά
και μοναδικά δώρα. Η ζωή της ήταν ήρεμη,
οι μέρες της κυλούσαν γαλήνια, αγκαλιάζοντάς τη
με τα αρώματα και τη ζεστασιά του φούρνου.

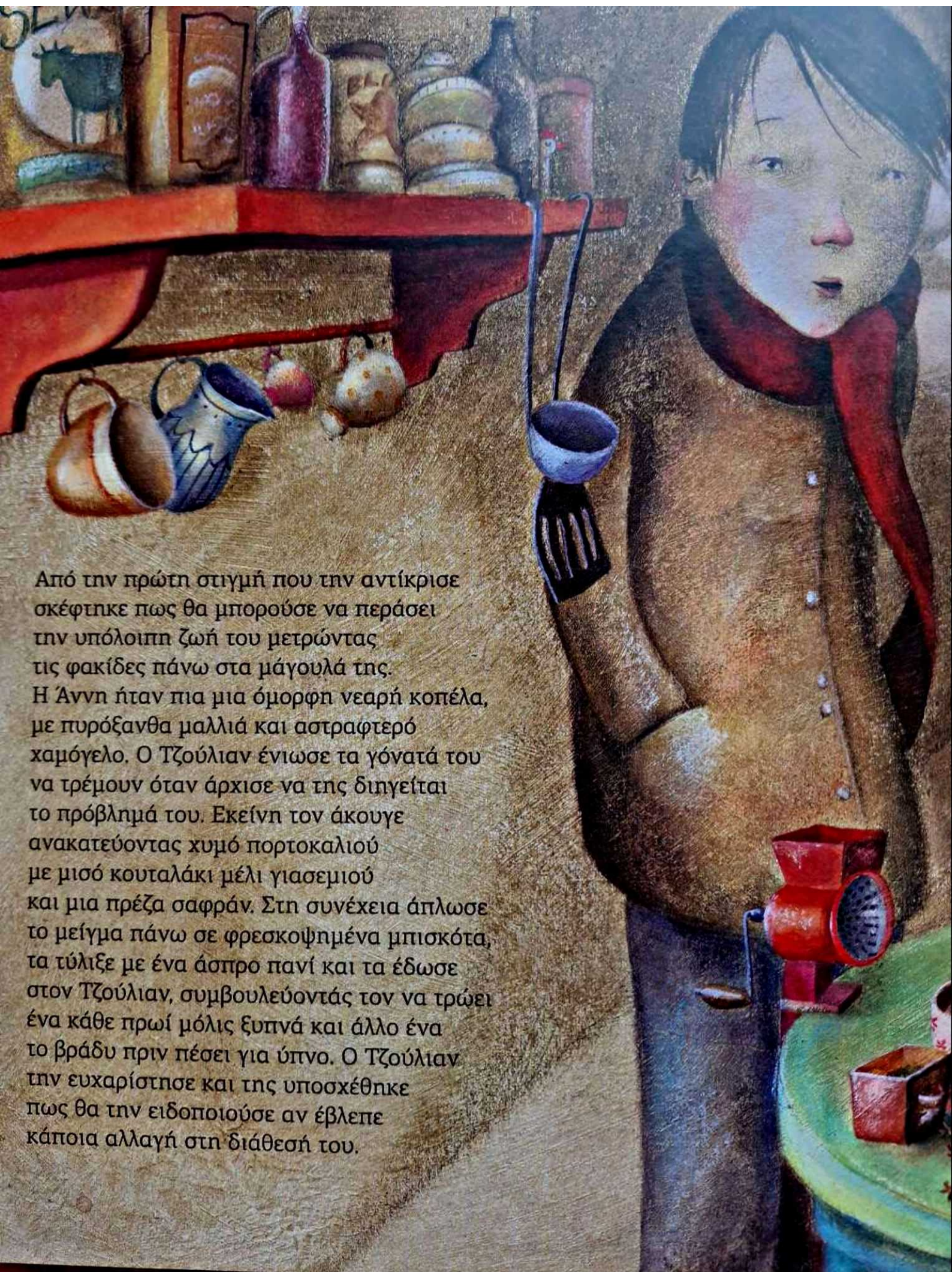
Παρ' όλο το ταλέντο της, όμως, υπήρχε κάποιος που η Άννη φαινόταν πως δεν μπορούσε να βοηθήσει. Με τον Τζούλιαν είχαν γεννηθεί στο ίδιο νοσοκομείο, με λίγα μόνο λεπτά διαφορά, και τα κλάματά τους είχαν κατακλύσει την ατμόσφαιρα εκείνη τη μέρα της γέννησής τους. Όμως δεν είχαν ξανασυναντηθεί ποτέ από τότε.

Η ΠΑΡΑΠΟΡΤΟΚΑΝΙΑ ΧΙΑΣΕΜ

ΣΑΡΡΑΝ ΜΕΣΗ

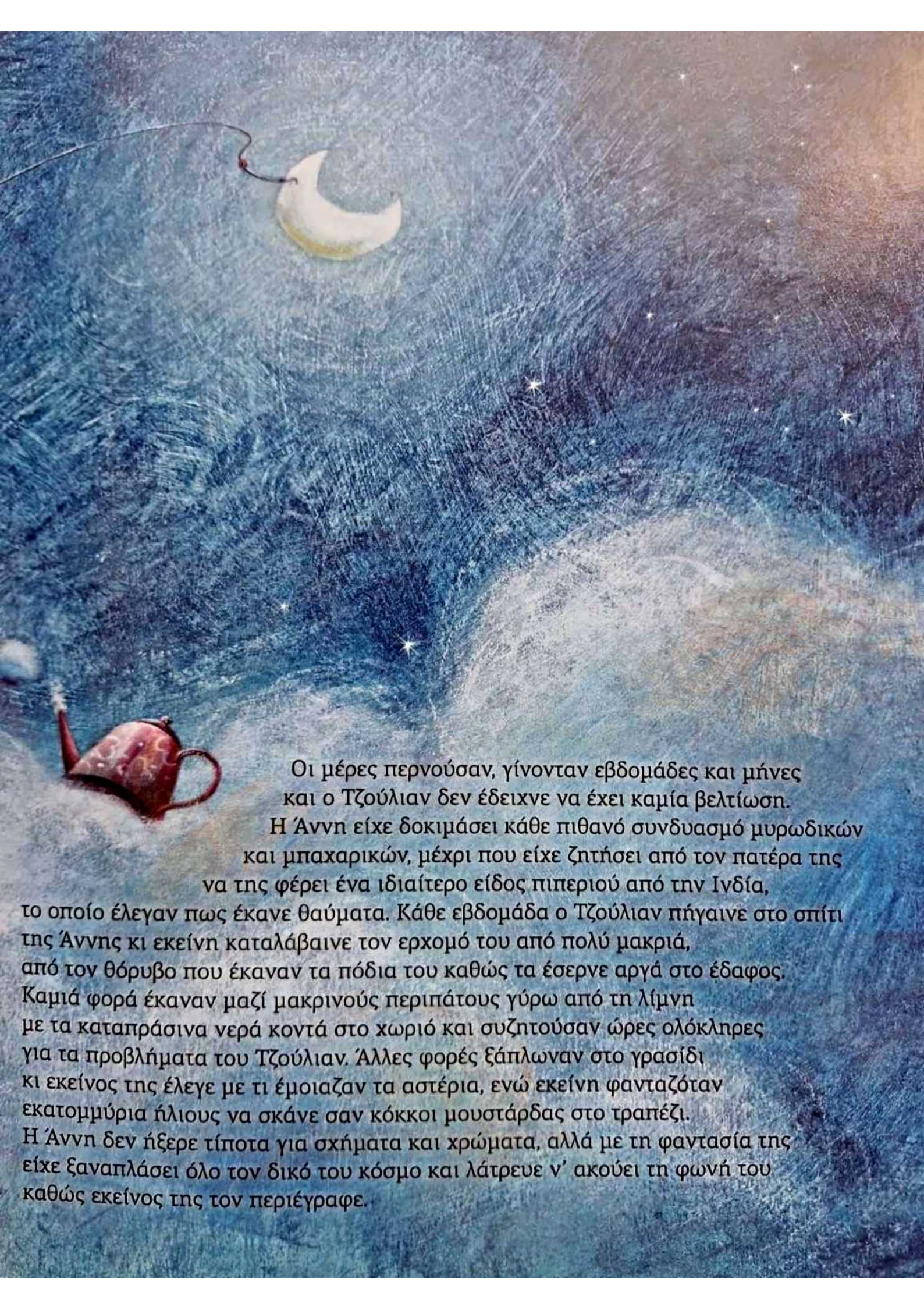
Μια μέρα, η μητέρα του νεαρού, που απολάμβανε τους μεγάλους και αργούς περιπάτους, τον έπεισε να επισκεφθεί τη θεσπέσια μαγείρισσα. Η μητέρα του επέμενε πως μόνο εκείνη θα μπορούσε να τον βοηθήσει να ξεπεράσει τη μελαγχολία που τον βασάνιζε χρόνια. Ο Τζούλιαν δεν πίστευε ότι μερικές συνταγές θα τον βοηθούσαν, αλλά τελικά συμφώνησε να επισκεφθεί την Άννη.

Από την πρώτη στιγμή που την αντίκρισε σκέφτηκε πως θα μπορούσε να περάσει την υπόλοιπη ζωή του μετρώντας τις φακίδες πάνω στα μάγουλά της. Η Άννη ήταν πια μια όμορφη νεαρή κοπέλα, με πυρόξανθα μαλλιά και αστραφτερό χαμόγελο. Ο Τζούλιαν ένιωσε τα γόνατά του να τρέμουν όταν άρχισε να της διηγείται το πρόβλημά του. Εκείνη τον άκουγε ανακατεύοντας χυμό πορτοκαλιού με μισό κουταλάκι μέλι γιασεμιού και μια πρέζα σαφράν. Στη συνέχεια άπλωσε το μείγμα πάνω σε φρεσκοψημένα μπισκότα, τα τύλιξε με ένα άσπρο πανί και τα έδωσε στον Τζούλιαν, συμβουλευοντάς τον να τρώει ένα κάθε πρωί μόλις ξυπνά και άλλο ένα το βράδυ πριν πέσει για ύπνο. Ο Τζούλιαν την ευχαρίστησε και της υποσχέθηκε πως θα την ειδοποιούσε αν έβλεπε κάποια αλλαγή στη διάθεσή του.

Οι μέρες περνούσαν, γίνονταν εβδομάδες και μήνες
και ο Τζούλιαν δεν έδειχνε να έχει καμία βελτίωση.

Η Άννη είχε δοκιμάσει κάθε πιθανό συνδυασμό μυρωδικών
και μπαχαρικών, μέχρι που είχε ζητήσει από τον πατέρα της
να της φέρει ένα ιδιαίτερο είδος πιπεριού από την Ινδία,

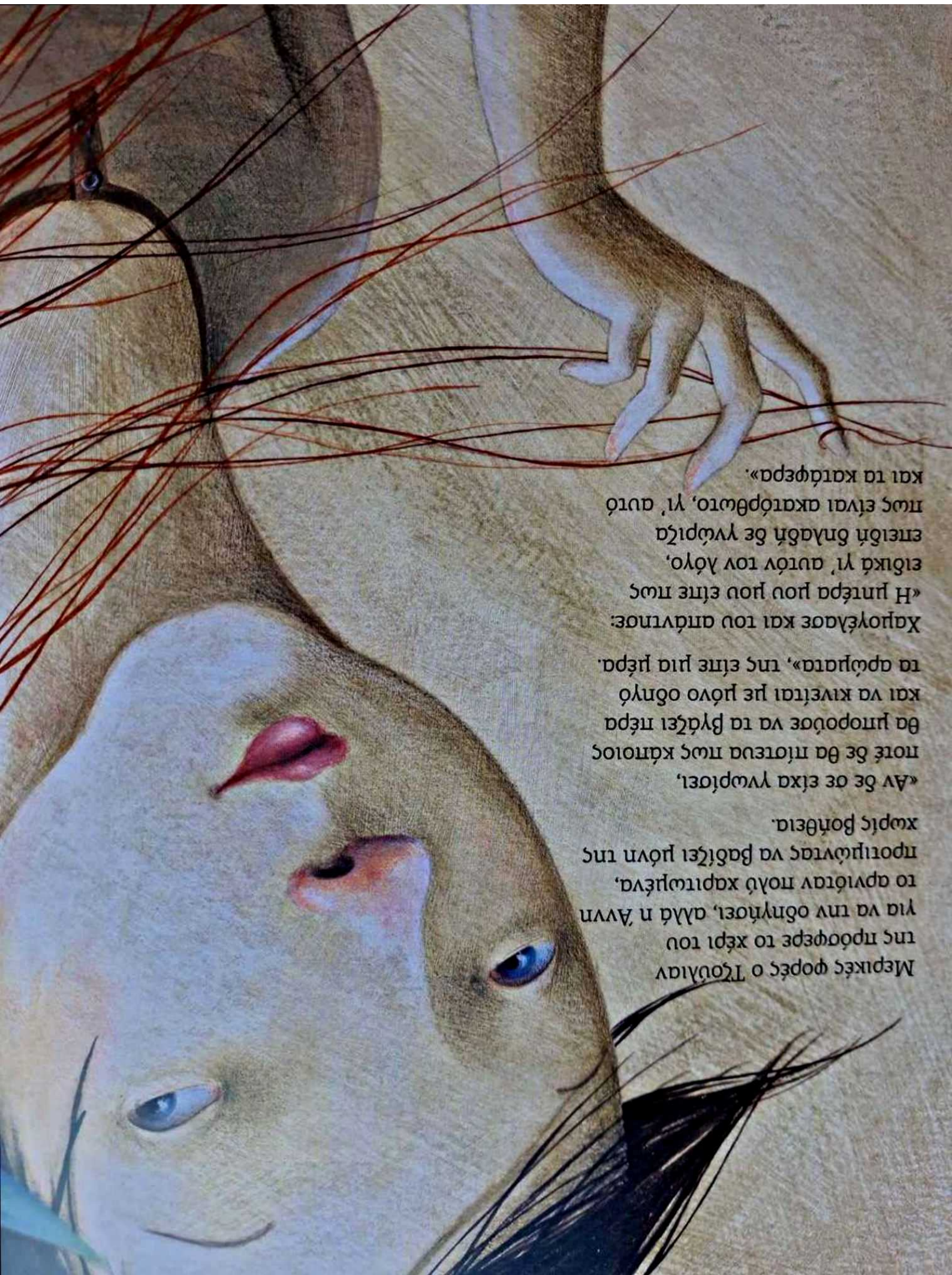
το οποίο έλεγαν πως έκανε θαύματα. Κάθε εβδομάδα ο Τζούλιαν πήγαινε στο σπίτι
της Άννης κι εκείνη καταλάβαινε τον ερχομό του από πολύ μακριά,

από τον θόρυβο που έκαναν τα πόδια του καθώς τα έσερνε αργά στο έδαφος.

Καμιά φορά έκαναν μαζί μακρινούς περιπάτους γύρω από τη λίμνη
με τα καταπράσινα νερά κοντά στο χωριό και συζητούσαν ώρες ολόκληρες

για τα προβλήματα του Τζούλιαν. Άλλες φορές ξάπλωναν στο γρασίδι
κι εκείνος της έλεγε με τι έμοιαζαν τα αστέρια, ενώ εκείνη φανταζόταν

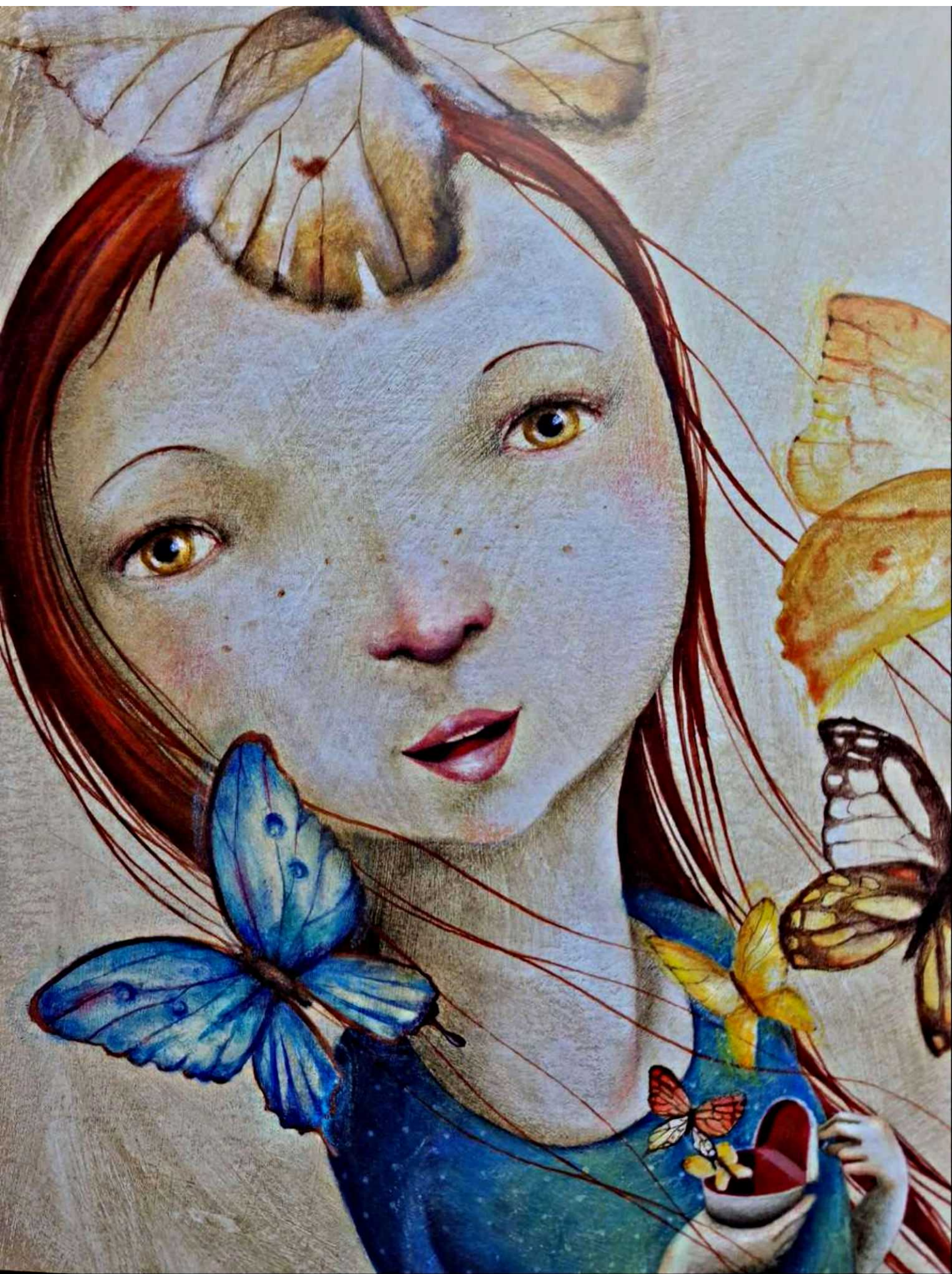
εκατομμύρια ήλιους να σκάνε σαν κόκκοι μουστάρδας στο τραπέζι.
Η Άννη δεν ήξερε τίποτα για σχήματα και χρώματα, αλλά με τη φαντασία της
είχε ξαναπλάσει όλο τον δικό του κόσμο και λάτρευε ν' ακούει τη φωνή του
καθώς εκείνος της τον περιέγραφε.

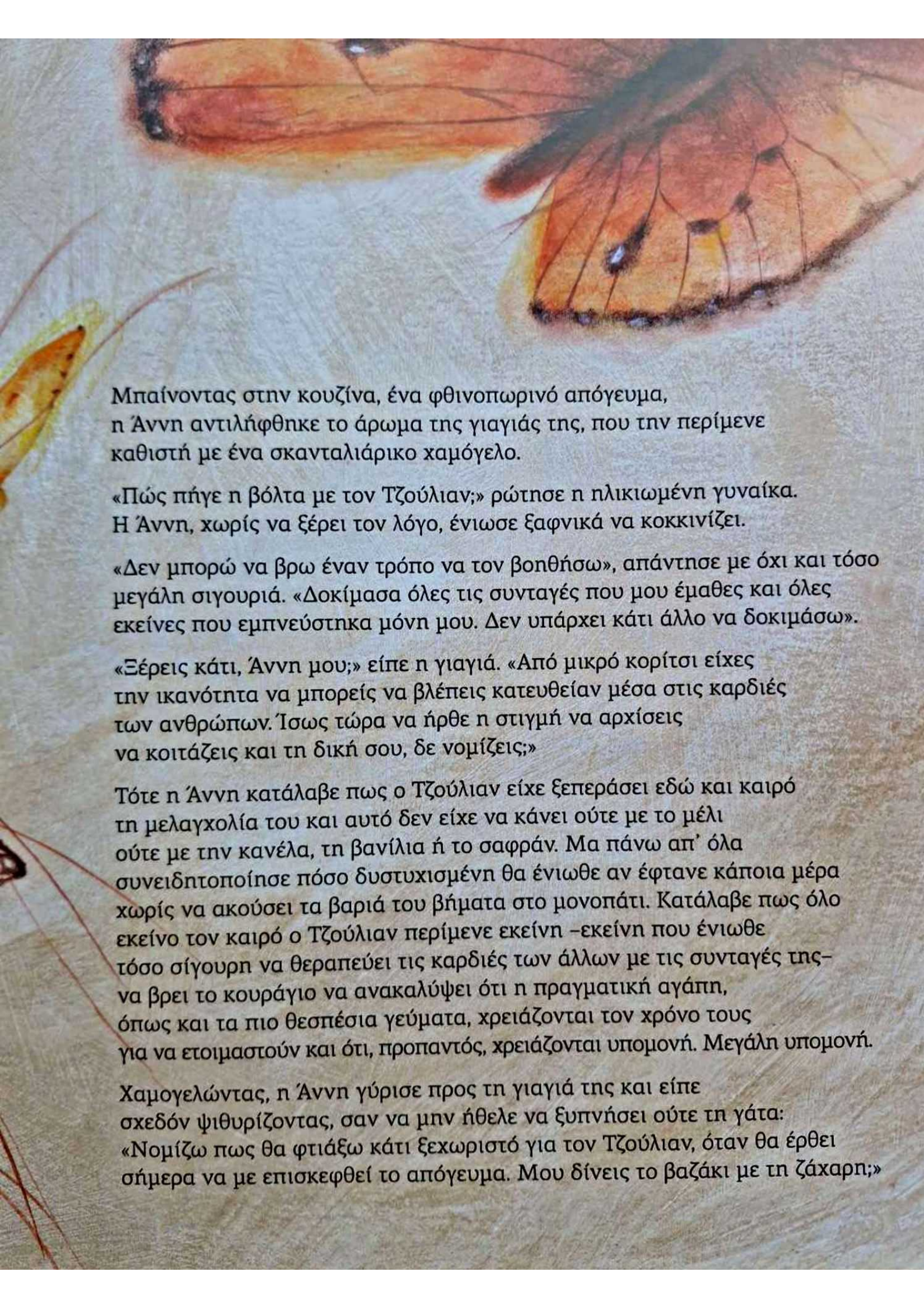

Μερικές φορές ο Τζούλιαν
της πρόσφερε το χέρι του
για να την οδηγήσει, αλλά η Άνν
το αρνούνταν πολύ χαριτωμένα,
προτιμώντας να βαδίζει μόνη της
χωρίς βοήθεια.

«Αν δε σε είχα γνωρίσει,
ποτέ δε θα πίστευα πως κάποιος
θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα
και να κινείται με μόνο οδηγό
τα αρώματα», της είπε για μέρα.
Χαμογέλασε και του απάντησε:
«Η μητέρα μου είπε πως
είδικά γι' αυτόν τον λόγο,
επειδή δηλαδή δε γνώριζα
πως είναι ακατόρθωτο, γι' αυτό
και τα κατάφερα».

Μπαίνοντας στην κουζίνα, ένα φθινοπωρινό απόγευμα,
η Άννη αντιλήφθηκε το άρωμα της γιαγιάς της, που την περίμενε
καθιστή με ένα σκανταλιάρικο χαμόγελο.

«Πώς πήγε η βόλτα με τον Τζούλιαν;» ρώτησε η ηλικιωμένη γυναίκα.
Η Άννη, χωρίς να ξέρει τον λόγο, ένιωσε ξαφνικά να κοκκινίζει.

«Δεν μπορώ να βρω έναν τρόπο να τον βοηθήσω», απάντησε με όχι και τόσο
μεγάλη σιγουριά. «Δοκίμασα όλες τις συνταγές που μου έμαθες και όλες
εκείνες που εμπνεύστηκα μόνη μου. Δεν υπάρχει κάτι άλλο να δοκιμάσω».

«Ξέρεις κάτι, Άννη μου;» είπε η γιαγιά. «Από μικρό κορίτσι είχες
την ικανότητα να μπορείς να βλέπεις κατευθείαν μέσα στις καρδιές
των ανθρώπων. Ίσως τώρα να ήρθε η στιγμή να αρχίσεις
να κοιτάξεις και τη δική σου, δε νομίζεις;»

Τότε η Άννη κατάλαβε πως ο Τζούλιαν είχε ξεπεράσει εδώ και καιρό
τη μελαγχολία του και αυτό δεν είχε να κάνει ούτε με το μέλι
ούτε με την κανέλα, τη βανίλια ή το σαφράν. Μα πάνω απ' όλα
συνειδητοποίησε πόσο δυστυχισμένη θα ένιωθε αν έφτανε κάποια μέρα
χωρίς να ακούσει τα βαριά του βήματα στο μονοπάτι. Κατάλαβε πως όλο
εκείνο τον καιρό ο Τζούλιαν περίμενε εκείνη -εκείνη που ένιωθε
τόσο σίγουρη να θεραπεύει τις καρδιές των άλλων με τις συνταγές της-
να βρει το κουράγιο να ανακαλύψει ότι η πραγματική αγάπη,
όπως και τα πιο θεσπέσια γεύματα, χρειάζονται τον χρόνο τους
για να ετοιμαστούν και ότι, προπαντός, χρειάζονται υπομονή. Μεγάλη υπομονή.

Χαμογελώντας, η Άννη γύρισε προς τη γιαγιά της και είπε
σχεδόν ψιθυρίζοντας, σαν να μην ήθελε να ξυπνήσει ούτε τη γάτα:
«Νομίζω πως θα φτιάξω κάτι ξεχωριστό για τον Τζούλιαν, όταν θα έρθει
σήμερα να με επισκεφθεί το απόγευμα. Μου δίνεις το βαζάκι με τη ζάχαρη;»

ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

Η Άννη περνά τις μέρες της μαγειρεύοντας
με τη γιαγιά της. Αν και δεν μπορεί να δει,
η Άννη έχει το μοναδικό χάρισμα να προκαλεί
τα πιο περίεργα συναισθήματα με την ικανότητά της
να ανακατεύει τα μυρωδικά για το φαγητό.
Μια μέρα συναντά κάποιον
που της ζυπνά απέραντη σιτορρή,
κάποιον που θα οδηγήσει τις αισθήσεις της
σε έναν εντελώς άγνωστο κόσμο...

Το Χορεύοντας με τα Αρώματα είναι μια γλυκιά ιστορία
που αγγίζει τις καρδιές, διδάσκοντας πως,
αν το βάλουμε σκοπό, μπορούμε να μετατρέψουμε
ό,τι θεωρούμε αδυναμία σε δύναμη.

Μετάφραση από τα αγγλικά
Σοφία Τζάλη

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ
ΟΙΚΟΣ
ΑΑ
ΑΙΒΑΝΗ

<http://www.livanis.gr>

